

Hồi Thứ Ba Mười Hai
SA VÀO HẮC CẦU KẾ

Trong một doanh trại mới tập trung, Vệ Tiên đang ngồi trước bàn, chăm chú nhìn vào tám bản đồ chiến sự để nghiên cứu địa thế cùng một hắc y lão nhân.

Người Hắc y lão nhân này gầy như một cây que, đôi mắt sáng chói như hai viên ngọc, có thể nhìn xuyên qua tim kẻ khác. Tuy thân hình ốm tong teo nhưng gương mặt lại phì nộn, trông rất khác thường. Tiếng nói của lão chậm chạp và nhỏ, không uy nghi.

Người Hắc y lão nhân nhíu nhíu đôi mày, chăm chú nhìn vào bản đồ một lúc rồi nói với Vệ Tiên:

– Dương Tiểu Tà! Thật khó mà đối phó với hắc. Một đứa tiểu hài nhưng lại khôn ngoan tài trí phi thường.

Vệ Tiên có vẻ thất vọng, thở dài một hơi:

– Người không tìm ra được một cách nào khả dĩ đối phó được với hắc sao? Các người đã thiệt hại một nửa cao thủ, chứng tỏ thời gian vừa qua mắc phải nhiều khuyết điểm.

Người Hắc y lão nhân nói:

– Do chẳng qua bốn tọa chưa vận dụng hết mưu kế, bây giờ thì phải chu đáo hơn.

Vệ Tiên nói:

– Hy vọng người không để cho bốn vương gia thất vọng.

Qua lời bàn luận, người Hắc y lão nhân có lẽ là giáo chủ Thiên Linh Giáo. Hơn nữa, trên ngực lão có thêu một con ó rất lớn màu đỏ có viền vàng.

Giáo chủ cười nhạt:

– Hoàng tử cứ yên tâm! Một thằng tiểu hài như vậy thì dù ranh mãnh đến đâu cũng không có gì đáng sợ.

Vệ Tiên cau mày:

– Bốn vương gia không đồng ý với quý tọa chủ nhận xét địch thủ một cách đơn giản như vậy. Tiểu hài tử này ngoài mưu trí đa đoan còn có võ công cao cường. Trong lúc đánh nhau, khi thì muốn hợp tác, khi muốn đối đầu. Ta thật không hiểu rõ mục đích của hắc.

Giáo chủ nói:

– Có thể hắc với Kỳ Chánh có gì bất mãn nên chưa muốn cứu về.

Vệ Tiên nói:

– Nếu không muốn cứu người sao lại đem đồng vàng bạc cống hiến cho ta? Chẳng lẽ chỉ để đùa giỡn?

Giáo chủ suy không ra, nghĩ không được, nhưng sự thật lại như vậy, nên nói:

– Dương Tiểu Tà là con người rất khác thường, dám chơi, dám đánh cá để làm được nhiều việc phi thường hơn ta tưởng, thì chuyện bỏ một đồng vàng ra để gây một cuộc chơi cũng chỉ là chuyện phi thường của hắn.

Vệ Tiên nói:

– Chuyện này bất cứ hậu quả ra sao đối với ta cũng không to lớn mấy, chỉ cần bắt hắn đến đây để làm rõ sự việc thì có lợi hơn.

Giáo chủ ngạc nhiên:

– Sao! Hoàng tử muốn hợp tác với hắn?

Vệ Tiên nói:

– Không dễ dàng! Hắn hành động như hổ báo, chém giết như lang sói. Bốn vương gia đã từng có lúc hợp tác với hắn, nên hiểu hắn rất rõ.

Giáo chủ cười:

– Người thông minh cỡ nào cũng có lúc sơ hở. Chúng ta sẽ nhắm vào khuyết điểm của hắn để chế phục.

Vệ Tiên hỏi tới:

– Hắn có khuyết điểm gì?

– Chó mực!

Vệ Tiên không hiểu:

– Chó mực à?

Giáo chủ gật đầu:

– Không sai! Chó mực chính là nhược điểm của hắn.

Vệ Tiên ngơ ngác:

– Tại sao?

Giáo chủ nói:

– Hắn rất thèm chó mực. Theo như bốn tọa điều tra thì hắn không nỡ thềm thịt chó mà còn lấy độc chiêu của mình đặt tên là “Ô quy cầu”.

Vệ Tiên nghe nói cười ồ lên. Con người sao giống một quái nhân, ngay cả yếu điểm cũng khác hơn thiên hạ.

Qua một hồi lâu trầm tư, Vệ Tiên hỏi:

– Theo ông thì phải làm sao để bắt hắn?

Giáo chủ đắc ý:

– Chỉ cần bắt một số chó mực mập, bỏ vào hầm bầy chờ hấn sa vào bầy mới bao vây hấn.

Vệ Tiên lại hỏi:

– Thuộc hạ của giáo chủ hiện còn bao nhiêu?

Giáo chủ nói:

– Từ kinh thành đã bị hạ bầy mười tên, hiện tại còn năm mươi tên, nhưng số này võ công khá cao.

Vệ Tiên lo lắng:

– Có thể triệu tập toàn bộ đến đây không?

Giáo chủ khoát tay:

– Hoàng tử quá lo lắng! Lần này chúng ta nhử mồi, nếu hấn không đến thì chịu, còn hấn đã đến thì không thể thoát được.

Vệ Tiên nói:

– Mong giáo chủ thành công! Cơ hội rất mong manh...

Giáo chủ nói:

– Người của bốn giáo hiện đang phục kích khắp Trung Nguyên, nhất thời không thể triệu về hết. Nếu như Tiểu Tà đột kích hoàng tử, chúng tôi sẽ cố gắng huy động lực lượng bảo vệ ngài.

Vệ Tiên ưu tư:

– Tiểu Tà không giống như giáo chủ đã nói, dễ gặp lả giết được ngay. Bây giờ đối phương thì lừa còn ta thì trá. Hai bên dùng cơ mưu, không biết ai sẽ chết về tay ai đây?

o O o

Một buổi sáng sương mù...

Tiểu Tà dẫn A Tam, A Tứ và ba trăm kỵ binh, uy phong lẫm liệt hương về Dương Hà quan kéo tới.

Vệ Tiên đang dưỡng binh tại Dương Hà quan, Tiểu Tà tuy chưa từng đuổi kịp nhưng đã biết ít nhiều tin tức.

A Tam, A Tứ chơi hỏa pháo đã ghiền nên khi đi hai người đều mang theo hai cây bắn hỏa pháo.

Tiểu Tà cảm thấy có hỏa pháo mang theo ít ra cũng có lúc cần đến. Vả lại, đường đi quá khó khăn, lỡ có phục binh thì hỏa pháo cũng là vũ khí cần thiết.

Đại quân đi được một giờ thì Siêu Vô Hạng cũng kéo quân đi sau để tiếp ứng.

Hai đạo quân lần lượt ép Dương Hà, hạ trại khổng chế biên khu.

Tiểu Tà nói:

– A Tứ! Người ở lại đây một mình chỉ huy quân binh. Nhớ cẩn thận! Ta và A Tam đi dò xem Phiên bang đi về hướng nào để biết đường cản chúng.

A Tứ gật đầu:

– Tuân lệnh!

Không lâu, Tiểu Tà và A Tam đã đến doanh trại của Vệ Tiên.

Trong doanh trại khói tỏa nghi ngút nhưng không có một bóng người.

Tiểu Tà suy đoán:

– Bọn chúng đã dời trại nhưng không lâu. Nhân mã không phải ít, có thể trên mười vạn. Lần này chắc có giao tranh lớn rồi.

A Tam nói:

– Quân địch nhiều như vậy, một con dao phải giết bao nhiêu người mới hết?

Tiểu Tà nói:

– Giết thì có nhiều cách. Thí dụ xua chúng xuống sông biển, hoặc thiến hết chúng nó đi để trừ hậu họa.

A Tam biểu mô:

– Làm theo lời anh thì thiến cả ba đời chúng cũng không hết nữa. Chỉ cần chơi hỏa pháo, trước sau gì cũng đạt được nhiều kết quả hơn.

Hắn cười lên rất khoái chí, đưa tay nói:

– Giống như mọi lần, ta bảo A Tam anh hùng khí khái à!

Qua một hồi quan sát địa hình, Tiểu Tà dừng bước, chỉ ngay trên mặt đất có dấu chân ngựa, nói:

– Dấu chân này còn rất mới, chứng tỏ vừa rồi quân Phiên đã dùng ngựa phi nước đại xuất phát từ đây. Rõ ràng chúng đã xua quân tiến về Thần Tiên phủ để phục kích.

A Tam nói:

– Dương Hà không dài, chỉ khoảng tám mươi dặm, sát nhập với sông lớn ở Đông Hà, sau chảy về Tiên Phủ. Tại ngã ba hai bên là núi cao, nhân mã phải tìm hướng để đi, như vậy nơi hiểm địa này có thể có quân mai phục.

Tiểu Tà nói:

– Địa thế tốt thì có tốt nhưng hơi cách xa thành Đại Đồng, tiểu vương gia e rằng không phát huy hết công hiệu.

A Tam ngoan cố:

– Thì mình cứ phục kích tại Đông Hà khẩu, giết được bao nhiêu hay bấy nhiêu, chỉ cần vài chục quả pháo thì chắc chắn không có vấn đề gì.

Hai người trở về chỗ của A Tứ, sau đó điều binh bí mật quẹo về Đông Hà.

Đang quẹo qua đường núi, Tiểu Tà bỗng phát hiện mùi chó mực, một mùi thơm đặc biệt mà hắn rất ưa thích.

Tiểu Tà vui như điên:

– Các người có biết cái gì không?

A Tam, A Tứ mở to mắt nhìn nhau, nói:

– Chó mực!

Cả bọn đều chảy nước miếng. A Tứ nhanh nhẩu:

– Để tôi đi kiếm thuốc bổ. Gần đây chúng ta lao lực quá nhiều, không bổ không được à!

Tiểu Tà thêm thuồng giục:

– Mau lên! Chó và người tương đương nhau.

Nói xong cỡi ngựa chạy tới áp vào bắt chó mực.

A Tam, A Tứ vui mừng thúc ngựa theo sau.

Cử chỉ của ba người làm cho quân sĩ cười không được mà khóc cũng không xong. Tiếng là đi đánh quân Phiên bang, nửa đường lại bị chó mực mê hoặc.

Nghĩ là vậy nhưng số quân này cũng tràn tới như Tiểu Tà.

Bọn chó trông thấy đại quân đuổi tới lập tức cúp đuôi bỏ chạy về phía Đông.

Tiểu Tà làm sao bỏ qua miếng mồi ngon này được, liền giục ngựa đuổi theo.

Bỗng nhiên, một tên lính cầm lên một miếng thịt sống nói:

– Dương tướng quân! Chắc chắn có hầm bẫy.

Một tên cản Tiểu Tà lại, trao cho một khúc xương.

Tiểu Tà nhìn qua khúc xương dư biết là xương heo rừng.

Nơi này không có dấu tích chiến tranh và cũng không có quân dụng rơi lại. Như vậy chỉ cần suy nghĩ một chút cũng biết có hầm bẫy rồi.

Tiểu Tà đưa mắt nhìn xung quanh, dò xét khắp nơi, cảm giác thất vọng cười khổ sở:

– Không sai! Chính là nơi có cạm bẫy.

A Tam, A Tứ thái độ cũng giống nhau, cỡi ngựa quay lại, bất đắc dĩ nói:

– Rõ ràng là thịt thơm nhưng sao không cánh mà bay?

Tiểu Tà cười:

– Ta hiểu rồi! Nhưng còn mấy trăm binh sĩ, ta không thể để cho họ mạo hiểm.

Liền vung tay nói:

– Tuy nhiên trong lòng Tiểu Tà cảm thấy không toại nguyện vì từ trước đến

nay Bang Thông Thực hễ gặp chó là giết, gặp chó là thịt ngay.

Càng nghĩ Tiểu Tà càng không an tâm, nắm cương thật chặt, nói với đại quân:

– Ta nghĩ số chó này trên đường chạy không cẩn thận nên va vào cổ thụ mà chết. Ta chỉ cần lượm thịt về ăn mà thôi.

Bọn binh sĩ cười thầm:

– Ở đâu có chuyện lạ như vậy?

A Tứ tiếp:

– So với bắt thỏ thì bắt chó còn dễ hơn nhiều.

Bọn vệ binh dờ khóc dờ cười, nói:

– Dương tướng quân...

Tiểu Tà nói:

– Cứ như vậy mà làm! Các người về Đông Hà khẩu trước, ta đi xem thử để đánh sập bầy chúng nó.

A Tam nói:

– Em cũng tham gia! Bắt chó phải có động tác chuyên môn mới đúng điệu chứ.

A Tứ nói:

– Cộng thêm cây hỏa pháo, không chừng bắt trọn ổ mà không tốn công nhiều.

Tiểu Tà lắc đầu:

– Không được bắn hỏa pháo ở đây kéo làm lộ tung tích quân binh. A Tam đi theo ta. A Tứ dẫn quân lên án tại đỉnh núi đang tiêu diệt địch. Ngoài ra đừng quên số thịt chó này người cũng có phần.

Hai người cỡi ngựa quay đầu đi theo mé trong.

Tiểu Tà chịu không nổi, nói:

– Vẫn biết đây là bẫy song ta không nhịn nổi mùi thịt chó lâu năm đã ghiền rồi.

Hai người đuổi theo mây mười dặm, dấu chân chó mực đã xuất hiện trở lại nơi một vùng bình nguyên.

Tiểu Tà đắc ý:

– Cái gì mai phục? Một bóng ma cũng không có.

A Tam thêm:

– Như vậy chúng nó vô tình tổn thất một số chó quý làm thức bổ dưỡng cho chúng ta. Tiến lên đi! ĐỪNG để bọn chó này tẩu thoát!

Hai người giống như hai tên thợ săn, chia hai đường rẽ vào sơn lộ.

Chỉ một sợi dây, hai người đã ném thòng lọng kéo giật mấy con, động tác vô cùng lanh lẹ, khiến người ta phải khâm phục.

Không lâu, hai người đã bắt trọn bảy chó, chia nhay mỗi người sáu con. Một con bị xủ dưới đất.

Tiểu Tà xem xét nói:

– Mỗi đuôi ngựa có thể kéo được sáu con.

A Tam nói:

– Còn một con bị chết xủ thì làm sao? Trời đã ban cho ta đồ quý này sao lại không nhận? Tình hình thực ra không có gì quan trọng, anh tìm một chỗ chất lửa nướng một con ăn trước đi?!

Tiểu Tà cười ha... ha...

– Đồng ý!

Hai người kéo mười hai con chó mực và một con chó chết đi tìm chỗ nướng ăn.

Không bao lâu, thịt chó đã chín, tỏa mùi thơm phức. Mỗi người cầm lên một đùi, ăn ngấu nghiến.

Hai người đang ăn vui vẻ thì bỗng thấy Vệ Tiên và một số quân binh xuất hiện.

“Ầm” một tiếng chấn động sơn lâm, A Tam và Tiểu Tà trợn mắt nhìn nhau, thịt ngậm trong miệng cũng quên nhai.

Tiếp theo một tiếng nổ vang trời.

A Tam kêu lên:

– A Tứ!

Vệ Tiên rõ ràng muốn giỡn mặt Tiểu Tà nên trước tiên tìm cách tiêu diệt đoàn quân A Tứ sau đó mới quay lại đối phó Tiểu Tà.

Vệ Tiên đã dùng cách “Đánh không xong, thì dùng tiểu kế bắt anh hùng”.

Tiểu Tà bắt đầu hối hận vì mê thịt chó mà quên cả công việc chính.

Vệ Tiên cũng không tin kế hoạch của mình thành công như vậy.

Xông vào sơn khu, xung quanh vùng bình nguyên rộng rãi bao quanh, quân Phiên phục kích la hét vang trời, khí thế vô cùng uy mãnh.

Tiểu Tà, tay vẫn cầm đùi chó, mở to đôi mắt hét lớn:

– Xông lên!

Hai con ngựa bị giục vó phóng nhanh như tên xông vào đoàn quân của Vệ Tiên.

Quân Phiên lập tức tránh né, người nào tránh không kịp lập tức đầu rơi xuống đất.

Hai người cứ thế xông vào tiểu sơn khu. A Tứ trông thấy Tiểu Tà bình yên vô sự cũng yên tâm, thúc quân hỗn chiến để cứu nguy cho Tiểu Tà và A Tam.

A Tứ đang lúc giao tranh vẫn hỏi A Tam:

– Thịt chó có chưa?

Tiểu Tà lập tức ném cái đùi chó qua tay A Tứ, nói:

– Cũng may, một con cũng không mất. Hãy chạy mau đi, để ta lãnh phần罐头!

Địch quân không dám đuổi theo, nhưng mỗi lúc một đông.

Tiểu Tà âm thầm nói:

– Nguy rồi! Từ từ rút về phía núi!

Nhưng mà cái núi này không đến năm dặm, bên chân núi đã thấy cờ Phiên quốc cắm đây.

A Tứ hốt hải:

– Trước mặt có truy binh, mé sau không có đường rút tình thế rất nguy cấp.

Tuy nói vậy nhưng A Tứ vẫn ăn thịt chó ngon lành.

Tiểu Tà nhìn quanh bốn phía. Trước mặt quân địch bày trận có hỏa pháo, cung tiễn. Như vậy trận phục kích này có sắp đặt trước.

Nếu cùng lúc lao xuống chắc chắn khó lòng mở được đường máu.

Tiểu Tà hạ lệnh cho quân binh xuống ngựa, ngồi bẹp dưới đất, tự an ủi:

– Chưa thua đâu! Thu được của chúng mười ba con chó, có thể nói là đã thắng trận mở đầu.

A Tam nói:

– Hay là chúng ta phân theo đường dây đột kích chúng nó?

Tiểu Tà nói:

– Đừng nóng nảy! Tốt hơn hãy gặp Vệ Tiên rồi tính sau. Ta thấy chúng chỉ thủ mà không công, e rằng có âm mưu gì khác nữa. Không chừng chúng chỉ nhắm vào ta thì các người cứ tự do tháo chạy, không cần mất sức.

Hắn đã dự đoán được mục đích của Vệ Tiên nên chờ đợi để tránh cho thủ hạ khỏi tổn thương.

A Tứ tức giận:

– Nếu đi không được thì cứ nã pháo vào chúng nó. Có gì mà phải sợ? Chúng ta đang ở trên cao mà.

Dứt lời, A Tứ nã pháo ngay, nhắm vào địch quân dưới chân núi mà bắn.

Ầm!...

Từng tiếng nổ vang lên, bụi cát bay mù mịt.

A Tam rất khoái trí, cũng tiếp theo nữa một lúc mấy cây hỏa pháo nữa.

A Tứ xông ra la lên:

– Nã tiếp đi! Chúng ta có lối ra rồi!

Lập tức tiếng hỏa pháo dồn dập mỗi lúc một to.

Vì nơi đây núi không lớn, cây cối rất ít nên địch quân không tránh được, chết rất nhiều.

Tiểu Tà cười lớn:

– Người bách phát bách trúng, làm cho quân địch hoảng sợ rồi.

Lúc này quân Phiên đã trở lại củng cố hàng ngũ, ổn định cờ xí.

Tiểu Tà nhìn kĩ người cầm đầu không phải Vệ Tiên mà là một số Hắc y bịt mặt, tức giận nói:

– Bản thân chưa từng tính toán sai. Chỉ cần lần đến Vệ Tiên là tìm ra bọn Thiên Linh Giáo.

Nhưng chỉ chốc lát, Vệ Tiên đã lại xuất hiện làm cho Tiểu Tà kinh ngạc:

– Thì ra đây là trận phối hợp.

Vệ Tiên thấy Tiểu đang đứng trên cao quan sát tình hình liền gọi lớn:

– Dương Tiểu Tà! Đã lâu không gặp!

Tiểu Tà nói:

– Vệ Tiên! Người muốn gặp ta đâu cần phải động đến nhiều người như vậy? Thật là không ai chịu nổi.

Vệ Tiên cười ranh mãnh:

– Không động đến nhiều người làm sao gặp được người? Tại sao người phản bội ta quay về đầu quân Minh? Chúng ta không phải đã có giao ước rồi sao?

Tiểu Tà nói:

– Đúng vậy. Tại vì người muốn ám hại ta nên ta không thể hợp tác với người

Vệ Tiên cười lớn:

– Người qua thông minh nên lúc nào cũng đa nghi. Hôm nay ta mời người đến đây giải thích mối hoài nghi ấy. Người phải biết giang sơn Đại Minh nguy cấp đến chừng nào, ta muốn lấy thì như trở bàn tay thôi.

Tiểu Tà trêu chọc:

– Trở tay dễ dàng. Mổ ruột cũng không khó, chỉ có điều con heo mập này kêu không đúng chỗ.

Vệ Tiên tức giận, mặt biến sắc trước câu trêu ghẹo của Tiểu Tà. Người Hắc y bịt mặt lập tức chạy tới, trên ngực trái có thêu dấu hiệu con ó, đầu đội mũ Giáo chủ, nói:

– Hoàng tử bớt giận! Trước tiên bắt hấn rồi mới nói.

Vệ Tiên khẽ cười:

– Núi này bị quân ta bao vây hoàn toàn, cộng thêm năm ngàn quân cung thủ. Hôm nay người khó thoát rồi.

Tiểu Tà nói:

– Ta vẫn còn hai cây hỏa pháo lót đường, chắc không có vấn đề gì.

Vệ Tiên cười nham hiểm:

– So về hỏa pháo, quân của ta cũng không thiếu. Ta khuyên người không nên cứng đầu.

Tiểu Tà làm bộ bất đắc dĩ nói:

– Xem ra lần này người thua to rồi. Mười vạn quân của người dẫu thua trong tay ta cũng không mất mặt.

Vệ Tiên nói:

– Người cứ thử xem!

Tiểu Tà gằn giọng:

– Được rồi! Nếu người niệm tình cũ và ta cũng sẵn lòng không để cho thiên hạ cười chê người, thì giữa ta và người nên giải quyết việc riêng. Bọn chúng chẳng có tội gì, tha cho chúng đi.

Vệ Tiên nói:

– Có chúng làm bạn không phải tốt hơn sao?

Tiểu Tà cười nhạt:

– Vệ Tiên cười xảo trá, tiếng cười này thay lời hồi đáp của hấn.

Tiểu Tà kiên nhẫn:

– Người có thả cho chúng nó đi không?

Vệ Tiên nhún vai:

– Thả hay không vẫn có nghĩa giống nhau.

Tiểu Tà giật hỏa pháo trong tay A Tam nói:

– Vệ Tiên! Hãy xem đây!

Vệ Tiên la lên:

– Tiểu Tà! Người dám?...

– Ta không dám sao? Bắn rồi sẽ biết.

Dứt lời, Tiểu Tà châm ngòi, hướng về Vệ Tiên mà bắn.

Tiểu Tà hô to:

– Mau lên ngựa!

Ba trăm kỵ binh nghe lệnh lập tức lên ngựa chuẩn bị xuất phát.

Uy vũ Tiểu Tà đã kích động tinh thần ba quân.

Tiểu Tà không sợ chết và lại có niềm tin rất mãnh liệt.

Chỉ có một lúc cả cùng núi băng như bị phá hủy, quân Phiên và quân Minh hỗn chiến như đàn ong vỡ tổ.

Tiểu Tà nếu xông ra ngoài giải thoát e rằng A Tam, A Tứ chìm trong nguy hiểm, như thế cuộc đã như vậy thì cuối cùng không thể ngồi chờ chết.

Tiểu Tà cười:

– Vệ Tiên! Sao rồi? Người tưởng ta không dám sao?

Vệ Tiên trách:

– Người không muốn tiếp tục sống?

Tiểu Tà nói:

– Người đã muốn quyết chiến thì ta cũng không trái ý, nhưng hậu quả không thể lường được.

Thiên Linh giáo chủ lập tức chạy tới, nói nhỏ với Vệ Tiên:

– Hay là chúng ta bắt một mình Tiểu Tà, còn quân binh không cần sát hại. Bắt được Tiểu Tà thì coi như giải quyết được mọi chuyện rồi.

Vệ Tiên quay sang Tiểu Tà, nói:

– Ta nghĩ người từng giúp đỡ ta bắt Kỳ Chánh, lần này ta tạm tha quân binh các người một lần, nhưng người phải bỏ tay nạm mạng.

Tiểu Tà nói:

– Được! Muốn bắt ta thì trước tiên thả người đi.

Vệ Tiên ngần ngại:

– Nếu ta thực thi trước, người thừa cơ bỏ chạy thì sao?

Tiểu Tà nói:

– Phải có một bên nhường bước. Người thả người rút binh, ta xuống ngựa. Nếu ta không giữ lời thì ta là một tên tiểu lưu manh.

Vệ Tiên nói:

– Người hãy chạy ra xa năm mươi trượng, ta sẽ thả người.

Tiểu Tà trợn mắt chửi:

– Toàn là đồ nhát gan!

Chửi thì chửi, nhưng Tiểu Tà vẫn xuống ngựa.

A Tam kêu lên:

– Tiểu Tà Bang chủ! Anh yên tâm đi! Không đầy ba ngày, anh em nhất định

cứu anh.

Tiểu Tà mắng:

– Chờ người ba ngày mạng ta đâu còn nữa. Chỉ cần rút lui xong đốt pháo hiệu cho ta biết là được rồi.

A Tam cỡi ngựa rút quân về hướng Bắc quay đầu lại nói:

– Tiểu Bang chủ! Tôi sẽ để dành thịt chó cho anh.

Chỉ thoáng mắt, A Tam và A Tứ đã kéo quân đi khỏi chiến trận.

Sau đó một lúc thì có tiếng pháo của A Tam đốt lên, báo hiệu an toàn.

Vệ Tiên và bọn thuộc hạ bao vây Tiểu Tà, cự ly không đầy mười lăm trượng, nhưng ai nấy đều thận trọng, đề phòng Tiểu Tà có dụng kế.

Mười mấy tên cao thủ Thiên Linh Giáo, đã rút kiếm bao vây Tiểu Tà.

Vệ Tiên giờ này mới yên tâm, nói:

– Nếu người không bội ước thì hôm nay đâu phải bị nạn này.

Tiểu Tà cười:

– Người cũng có lúc thất thủ. Bây giờ chính ta đang thất thủ vì bầy chó đen của người, như vậy không có gì quá đáng.

Tiểu Tà nói chưa dứt tiếng, bọn cao thủ dùng một cuộn dây nhanh như điện chớp quăng vào người Tiểu Tà.

Tiểu Tà bất thần dùng trảo chụp vào đầu Thiên Linh giáo chủ. Chiêu này nhanh đến nỗi không sao lường được, mà Tiểu Tà đã đùa cợt gọi là Hắc Cầu chiêu.

Thiên Linh giáo chủ không ngờ Tiểu tà ngấm mục tiêu vào mình. Cũng may là hắn không hổ danh là cao thủ tuyệt đỉnh, hít mạnh một hơi chân khí, thân mình hóa ra bảy cái bóng mờ, nghiêng qua bên phải, tránh được độc chiêu của Tiểu Tà.

Tiểu Tà cũng cảm giác chiêu pháp vừa phát ra chưa đủ khống chế được địch thủ nhưng cũng có chút an ủi là đã xé rách phần sau chiếc mũ của Thiên Linh giáo chủ.

Mười mấy tên Hắc y thuộc hạ lao tới, ép thẳng vào người Tiểu Tà với những đường binh khí chớp nhoáng, khiến phải lóa mắt, ù tai.

Không kịp suy nghĩ, Tiểu Tà giống như một mảnh hổ, thân mình nằm ẹp xuống đất, né được mười mũi kiếm công tới một lúc.

Riêng mười mấy tay kiếm Hắc y, vì công tới quá mạnh, thiếu chút nữa đâm vào nhau. Cũng may, mấy tay kiếm này đều là cao thủ, nên nhanh chóng thu kiếm về, tìm lại mục tiêu.

Bấy giờ, Tiểu Tà nhanh chóng bung người dậy, không muốn giao tranh nữa, hình như có vẻ lười biếng, chỉ đứng trơ một chỗ, đưa mắt nhìn đối phương.

Thiên Linh giáo chủ bị Tiểu Tà dùng trảo xé rách mũ, cảm giác sợ hãi, nhất thời cũng không dám động thủ, nghĩ thầm:

– Không hiểu hắn làm cách nào xé được tấm vải trên mũ mình?

Hắn chậm rãi nói:

– Dương Tiểu Tà! Võ công của ngươi quả nhiên danh bất hư truyền.

Tiểu Tà nói:

– Ông cũng vậy! Võ công của ông có cái gì đó rất ma thuật, nhưng rất tiếc lại phải dùng vải để che mặt.

Thiên Linh giáo chủ ngạo nghễ:

– Hôm nay ngươi không còn cơ hội rồi.

Vệ Tiên thấy Tiểu Tà bị chế phục, rất yên tâm, từ từ chạy tới, cười xảo quyệt:

– Trừ ra ngươi đáp ứng một điều kiện, nếu không thì ngươi không còn cơ hội sống rồi.

Tiểu Tà giả bộ hỏi:

– Điều kiện gì?

– Quy thuận bốn vương quốc và nói hết những bí mật mà ngươi biết.

Tiểu Tà cười:

– Vậy ư? Chuyện này hơi khó à!

Vệ Tiên ngạo mạn:

– Nếu ngươi ăn được mấy món này thì sẽ dễ dàng nói ra.

Thiên Linh giáo chủ tiếp:

– Bốn giáo nói về chuyện này rất quan trọng. Nếu ngươi không nói sẽ được ném thử công phu “Chấn diện xuyên tâm”.

Tiểu Tà cười khẩy:

– Ta không hiểu Chấn diện xuyên tâm là gì. Đồng thời ta cũng không biết các ngươi muốn biết bí mật gì để nói. Thật khó mở miệng à!

Vệ Tiên tức giận, muốn cử chưởng chặt tới, nhưng lại nhịn được, nói:

– Chỉ cần ngươi bị khống chế trong tay ta thì ta không tin ngươi có thể to gan không nói.

Dứt lời, quay sang hối vệ sĩ trói Tiểu Tà lại.

Tiểu Tà để mặc cho bọn vệ sĩ trói cả hai tay, chỉ còn chừa lại đôi chân để di chuyển.

Thiên Linh giáo chủ cười nham hiểm:

– Ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Ta sẽ cho ngươi nếm chút mùi vị cay

đăng.

Đoạn hấn quay qua Vệ Tiên, tiếp:

– Hoàng tử! E rằng phải dùng khổ hình rồi.

Vệ Tiên gật đầu.

Thiên Linh giáo chủ bước đến bên Tiểu Tà, hữu trảo đưa lên, hướng vào vai Tiểu Tà:

– Đây là Chấn diện xuyên tâm trảo. Ta cho ngươi nếm mùi.

Hấn chỉ quẹt ngang qua vai Tiểu Tà một cái. Tiểu Tà thân hình mất tự chủ, run lên, cảm giác như năm cục sắt đỏ đốt vào thịt xương, đau đến chân tay bải hoải.

Tiểu Tà cắn răng chịu đựng, xem công phu này tối thiểu hấn chịu được bao lâu. Nhưng thân thể phản ứng rất tự nhiên, mồ hôi tuôn ra như tắm.

Vệ Tiên thấy vậy trong lòng có hơi sợ hãi, mồ hôi ra ướt trán, nói:

– Người tốt hơn tự nói ra đi!

Tiểu Tà khẽ cười.

Qua một phút chấn động, hấn cảm giác trong người đã bắt đầu bình phục, toàn thân máu huyết luân lưu, giống như nọc độc của một loại rắn lan tỏa vào châu thân, ngũ tạng phát nóng, tim nhói lên đau buốt.

Ngược lại, Thiên Linh giáo chủ qua một tuần trà, công phu năm ngón tay cảm giác như đối nghịch, bắt đắc dĩ buông tay, lấy lại nguyên khí, song nội lực của hấn đã giảm đi rất nhiều.

Thiên Linh giáo chủ kinh ngạc, nghĩ thầm:

– Không lẽ hấn đã dùng tà thuật thu hút nội lực của ta qua độc chiêu này?

Tiểu Tà lúc này không còn cảm giác gì đau đớn nữa, chân khí luân lưu rất bình thường, nên khinh bỉ nhìn Vệ Tiên và Thiên Linh giáo chủ.

Vệ Tiên hỏi:

– Người có chịu nói không?

Tiểu Tà nói:

– Cứ ép cung đi! Tại sao ta phải nói?

Vệ Tiên nói:

– Mồ hôi của người ra ướt áo, tại sao không đau?

Tiểu Tà chọc ghẹo:

– Chỉ có người điên mới biết đau. Nếu không người khêu bày món công phu Chấn diện xuyên tâm gì đó, ta đã té xỉu rồi. Ta báo cho người biết, ta vẫn mạnh khỏe như thường.

Vệ Tiên thấy Tiểu Tà không một chút đau đớn, vội quay sang Thiên Linh giáo chủ, hỏi:

– Công phu của ông mất hiệu nghiệm rồi sao?

Thiên Linh giáo chủ nhìn vào tay mình, mệt mỏi nói:

– Đáng lý không phải.

Tiểu tà khi dễ:

– Người tưởng rằng võ công như vậy là ép được ta sao? Sao người không nghĩ lại trước mặt ba quân vẫn phải bịt mắt? Thực ra có gì xấu hổ không muốn cho thiên hạ nhìn thấy đây?

– Dương Tiểu Tà! Người...

“Bốp! Bốp! Bốp...”

Thiên Linh giáo chủ nhin hết nổi, vung tay tát Tiểu Tà ba tát ra hồn. Tiểu Tà cảm má bên phải đau đớn vô cùng, nhưng không quan trọng, nói:

– Cũng may người là loại Giáo chủ lưu manh nên không ai để ý danh dự người, thậm chí người ta cũng không thêm chê cười.

Thiên Linh giáo chủ trợn mắt nhìn Tiểu Tà và bọn thuộc hạ, có vẻ ngượng ngùng, cũng may nhờ tấm khăn che mặt nên không ai thấy được sắc mặt ông ta thế nào.

Thiên Linh giáo chủ nói:

– Dương Tiểu Tà! Người dù tâm cơ xảo quyết cỡ nào cũng uổng công thôi. Không có người nào đồng tình với hành động của người. Hãy mau nạp mạng đi!

Tiểu Tà cười ngạo nghễ:

– Dương nhiên rồi! Có ai dám cảm người trở thành lưu manh vô liêm sỉ? Ta đã lọt vào tay các người rồi, muốn làm gì tùy ý, còn nói hay không là tùy ý muốn của ta.

Thiên Linh giáo chủ tức đến run người, mím chặt môi. Vệ Tiên thì cúi đầu suy nghĩ:

– Giữa ba quân thiên hạ, nếu dùng hình phạt tra tấn có kết quả thì tốt, còn nếu thất bại e rằng mặt mũi không còn để đâu được.

Bất đắc dĩ, Vệ Tiên hạ lệnh cho thủ hạ đưa Tiểu Tà về doanh trại.

o O o